

kommande. Jeg er ikke Talsmand for Andre end mig selv her i Salen, det vil med andre Ord sige for den Kreds, der har beæret mig med sit Valg. Jeg siger, at jeg betragter Forslaget ikke som noget Godt, men som et faaleligt Forlig, der er langt at foretrække for, hvad vi for Diebliffet have, og deri ligger min Grund, idet jeg end ikke viner nogen anden lovlig Vej, som er passabel og fremkommelig for at komme ud af det Virvar, hvori vi ere. Dette er min Hovedgrund. Men, naar der endvidere siges, — jeg veed ikke, om det var den nævnte ærede Rigsdagsmand eller om det maastee var den ærede Rigsdagsmand for Slanderborg Amts 3die Valgkreds (Dahl), der yttrede sig saaledes —, at der ved Valget har hvilet et Tryk paa den menige Befolkning, da maa jeg, for mit Vedkommende tilbagevise denne Paastand paa det Allerbestemteste. Jeg siger, der har intet Tryk hvilet paa Vælgerne, der har været Trykkesfrihed, saavel for som imod, der har været Agitation for og Agitation imod, og Den, som ikke respecterer Udfaldet eller Resultatet af en sliq Carambolage mellem forskjellige Meninger, hvor der foreligger lovlige Valg, han er ingen Frihedsmænd. Og saa oveniud at komme og behreide Regjeringen, at den ikke vil blande sig i Agitationen, er det at handle som Frihedsmænd? Med hvem vilde de ærede Herrer da have, at Regjeringen skulde holde, skulde det være med Passagerne eller med Rejsigerne? Efter min Mening skal den slet ikke blande sig i disse Sager, og det har den Gud skee Lov heller ikke gjort. Vi have jo et Exempel i saa Henseende fra 1854; men denne Fremgangsmaade blev ikke ret hønt modtagen. Nei, lad Sa'erne og Rei'erne spille Rollen ud, og lad Hr. Sørensen gjøre Udslaget; han har Valget. Her ere vi nu komne sammen efter Valget, og de Flestes Mening maa nu enhver Frihedsmænd respectere. Jeg skal endvidere som min Erfaring udtale, at jeg har seet Agitation baade for og imod, og jeg har glædet mig ved, at begge Dele ere gaaede frit for sig. — Med Hensyn til de Bemærkninger, der fremkom fra den ærede Taler, der optræder som Forsvarer for Bondestanden, skal jeg udtale, at jeg har talt med Mange om Sagen. De have seet Sagen fremstillet fra begge Sider, idet de baade have

læst de store kjøbenhavnske Blade og de smaa Provindsblade, men de 19 af 20 have sagt til mig: Er det ikke bedst snart at komme til No og tilende med de evige Forsatningsstridigheder, det nytter dog ikke Nar ud og Nar ind at komme sammen i Kjøbenhavn og kjæbles om det? Det er dette, min Erfaring har lært mig, og jeg har fremstillet Sagen saa uheldet, som jeg kunde. At der er Enkelte, der have en afvigende Mening, indrømmer jeg; men hvad der er udtalt i sin Almindelighed af den ærede Rigsdagsmand, er en Mening, som ikke bør staae uimodsagt. Jeg føler mig stærkt opfordret til, naar en Mand optræder og specielt paa Bondestandens Vegne udtaler, at Bondestanden ikke vil, at Sagen nu skal endes; — da at udtale, at dette ikke stemmer med min Erfaring. Jeg skal ganske vist indrømme, at dersom Valget laa frit for, om vi skulde have det gamle Landssting eller det nye, saa var der ingen Tvivl hos mig; jeg vilde da ubetinget vælge det første. Men her er der ikke Tale om, hvad man for Diebliffet ønsker, og det er ikke nu Tiden til at sige: Det og det er mit Ønske og intet Andet. Optræder man paa denne Maade, saa siger jeg, at det er, om end ikke uberettiget, saa dog ubesindigt og ulogt. Nu er der kun Tale om ved et Forlig at komme ud over Striden og bort fra, hvad vi nu have, og vi have nu et Rigsraad og en Rigsdag eller omvendt, om man vil, for at give Rigsdagen Vren; vi have Grundloven af 5te Juni 1849 med Undtagelser, og vi have Rigsraadet i Tilgift. Det er ikke min Skyld, at Rigsraadet er kaldt tillive. Da det første Rigsraad kom tillive, havde jeg den Ære at være tilstede med min Indflydelse og min Stemme, og jeg sagde ubetinget Nei, fordi det var min Overbevisning, at vi, ved at sige Nei, vilde beholde 5te Juni-Grundloven ubeskaaren. Men sige vi nu: Nei, hvad saa? saa beholde vi en Deel af 5te Juni-Grundloven plus Grundloven af 18de November 1863. Et særligt Beviis derpaa har en af de første Talere idag (Voisen) givet. Han sagde nemlig — jeg nedskrev hans Ord strax —, at han ikke kunde forstaae, hvorledes vi sad her, naar vi ikke havde Grundloven af 5te Juni; men umiddelbart derefter sagde han med samme Sikkerhed, at han ikke kunde forstaae, hvorfor vi ikke kunde faae